శరశ్చంద్రికలు

శ్రీబాబూజీ సత్సంగాలలోని
కొన్ని భాగాలు

మృత్యుభయం

శిరిడీ, 1996

గురువుగారు: మీరు ఒక్క విషయాన్ని, అంటే – మన జీవితాలు ఎంత తాత్కాలికమైనవో, ఎంత క్షణభంగురమైనవో, ఎంత చిన్నవో అని గుర్తించి, అది నగ్నసత్యమనే విషయాన్ని మీరు అంగీకరించ గలిగితే చాలా చాలా సమస్యలు పరిష్కారమైపోతాయి. ఆ విషయం ప్రతి ఒక్కరికీ తెలుసు. కానీ ఎవ్వరూ ఆ విషయాన్ని గ్రహించరు. అందరూ వాళ్ళు చేసే ప్రతి పనీ అదేదో శాశ్వతంగా ఉంటుంది అన్నట్లుగా చేస్తుంటారు. దీంట్లో ఏమన్నా నిజముందా? అలా శాశ్వతం అనుకోవడంలో అణుమాత్రమైనా సత్యముందా? మనం దానిని సరిగ్గా అర్థం చేసుకోగలిగితే కనీసం మనవరకైనా చాలా సమస్యలు తీరిపోతాయి, జీవితం పట్ల మన దృక్పథం మొత్తం మారిపోతుంది. కానీ మనమేమో, మనం శాశ్వతమన్నట్లు, ప్రక్కన వాళ్ళు శాశ్వతమన్నట్లు, వస్తువులూ విషయాలూ శాశ్వతమన్నట్లు బ్రతుకుతుంటాం. కానీ ఎంతకాలం? మనకింకా వంద సంవత్సరాలో, మరో వెయ్యి సంవత్సరాలో జీవితం ఉందనుకుంటాం. మనకు కోపతాపాలు కలిగించే రకరకాల విషయాలు మన ఆనందానికి లేదా దుఃఖానికి ఏవిధంగా దోహదపడుతున్నాయి?

భాగవతంలో, *"కారే రాజులు రాజ్యముల్ గలుగవే? వారేరీ సిరి మూటఁగట్టుకొని పోవంజాలిరే?"* అనే పద్యముంది. ఎందరో రాజులు మహా మహాసామ్రాజ్యాలను ఏలారు. వారంతా ఇప్పుడేరి? వాళ్ళు పోయేటప్పుడు వారి సామ్రాజ్యాలను వారితో పట్టుకెళ్ళగలిగారా? ఈ విషయం తెలిసీ చరిత్ర చదువుకుని కూడా మీరింకా శాశ్వతంగా ఉంటారనుకుంటున్నారు. బహుశా ఇందుకేనేమో నాకు చరిత్ర అంటే ఇష్టం – అది నాకు ఇష్టమైన సబ్జెక్టు. ఎందుకంటే చరిత్ర మనకు, ప్రతి విషయం ఎంత అనిత్యమో అశాశ్వతమో తెలియజేస్తుంది. నాకు చరిత్ర ఒక వేదం, ఉపనిషత్తు, పురాణం, ఆధ్యాత్మిక తత్వం వంటిది. మనకు జీవితం యొక్క అశాశ్వత తత్వం గురించి చరిత్రకన్నా బాగా బోధించేది ఏముంటుంది? ఒకసారి ఆలోచించండి!

ఈ కాస్త సమయంలో మనం ఎన్నో సమస్యలు సృష్టించుకుంటాం. సంబంధబాంధవ్యాలలో సమస్యలు, ఒకరితో ఒకరు పోట్లాడుకోవడాలు, ఇలాంటివెన్నో. భారీ ఎత్తున డబ్బులు సంపాదించడానికి, ఆస్తిపాస్తులు కూడబెట్టుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తాం. స్థలాలు కొనడం, ఇళ్ళు కట్టుకోవడం, వాటన్నింటినీ మీ సృష్టిలాగా చూడటం, వాటితో అనుబంధాన్ని పెంచుకోవడం – ఇవన్నీ నిజంగా అవసరమా? నిజంగా అది తెలివైన పనేనా? నాకు మిగతా అన్నింటికన్నా, అన్నీ అశాశ్వతం అనే విషయాన్ని గుర్తుపెట్టుకోవడం, ఆ ఎరుకలో ఉండటం సరిపోతుందనిపిస్తుంది. మిగతా శాస్త్రాలేవీ అవసరం లేదు, ఈ విషయం తెలియజేయడానికి మీకు ఏ గురువూ అవసరంలేదు – ఈ సత్యం కంటి ముందే కనిపిస్తుంది. దానిపట్ల ఎరుకతో ఉంటే

ఈ ప్రపంచం పట్ల, విషయాల పట్ల, మీ వ్యక్తిత్వం పట్ల మీ దృక్పథం ఎలా మారుతుందో గమనించండి. మనం ఎంత సమయం వృధా చేస్తున్నాము! దానిని వెనుకకు తీసుకురాగలరా? ముఖ్యంగా మీకు సంతోషం కలిగించని విషయాలలో మీ టైమ్‌ను వృధా చేసుకోవద్దు. "మీరు సమయాన్ని వృధా చేసుకోవద్దు, మిమ్మల్ని మీరు బాబాకు అంకితం చేసుకోండి" అని నేను చెప్పడంలేదు. మీ దృష్టిలో ఏది ఆనందం అనుకుంటున్నారో, కనీసం అలా అయినా ఉండటానికి ప్రయత్నించండి. మీరు ఇండియా నుండి రెండు మూడు రోజులలో మీమీ దేశాలకు వెళ్తారనగా మీరెలా ఉంటారు? "సత్సంగం చేసుకోవాలి, దర్శనం చేసుకోవాలి, ఎంత వీలైతే అంతగా ఉపయోగపెట్టుకోవాలి" అని అనుకుంటారు. మీరు ఇలా అనుకోవడానికి కారణం మీరు వెళ్ళిపోతున్నారని మీకు తెలుసు. కానీ మన జీవితం మొత్తం ఒక ప్రయాణమని, మనం ఎప్పుడు వెళ్ళిపోవాలో నిర్ణయం అయిపోయిందన్న విషయాన్ని మీరు మర్చిపోతున్నారు. దాని సంగతేంటి?

భక్తుడు: *గురువుగారూ! భయానికి మూలం ఏమిటి?*

గురువుగారు: మీరు బాగా ప్రేమించేదానిని కోల్పోతారనే సందేహం వచ్చినప్పుడు భయం కలుగుతుంది. అది ప్రేమ నుండే ఉద్భవిస్తుంది. మనకుండే భయాలలో ప్రాథమికమైనది మరణభయం. ఈ మరణభయానికి కూడా కారణం మీ జీవితంపట్ల మీకు గల ప్రేమ. మీరు మీ జీవితాన్ని వదులుకోవడానికి ఇష్టపడరు. మన దృష్టిలో మరణం అంటే మనం అనుకునే ఈ అస్తిత్వం, ఈ జీవితం ముగిసిపోవడం; ఆ పైన మనమంటూ ఉండటం ఉండదు. మన జీవితాన్ని మనం ఎంతగానో ప్రేమించడం వలన మనకలా జరగడం ఇష్టముండదు. మన జీవితం ఆనందంగా ఉన్నా, దుఃఖంగా ఉన్నా మనమది కొనసాగాలనే కోరుకుంటాం. జీవితం పట్ల ఈ ప్రేమ, జీవించాలనే కోరిక ప్రతి మనిషిలో ప్రాథమికంగా ఉంటుంది. అన్ని భయాలు, రోజువారీ జీవితంలోని భయాలు సైతం జీవితం పట్ల మనకు గల ప్రేమ నుండే పుడతాయి – మనం దేనినైతే అత్యంత ఎక్కువగా ప్రేమిస్తామో దానిని కోల్పోవలసి వస్తుందనే ఆలోచన నుండే భయాలు కలుగుతాయి.

భక్తుడు: *గురువుగారూ! ఈ మధ్య మాలో చాలామందికి బాగా దగ్గరైన కుటుంబసభ్యులో, స్నేహితులో మరణించడం మూలాన మేము మరణమనే వాస్తవాన్ని ఎదుర్కోవాల్సి వచ్చింది. మరణంపట్ల మన దృక్పథం, ఆలోచనావిధానం ఎలా ఉంటే మంచిదని మీ ఉద్దేశ్యం?*

గురువుగారు: నేనేమంటానంటే, మరణం పట్ల మన దృక్పథం ఎలా ఉండాలి అనే ఆలోచించేదానికన్నా, ముందు మీ జీవితం పట్ల మీ దృక్పథం గురించి జాగ్రత్త వహించండి.

భక్తుడు: *కానీ, ఒకవేళ జీవితం అంత ఆకర్షణీయంగా లేకపోతే?*

గురువుగారు: మరి మరణం అంత ఆకర్షణీయంగా ఉందా? (గురువుగారు నవ్వుతూ...) అది ఆకర్షణీయమైనదా కాదా అనేది ముఖ్యంకాదు. జీవించడం, మరణించడం అనేవి మనకు అనివార్యంగా అనుభవమయ్యే రెండు విషయాలు. ఒకటి ఇప్పుడు మన అనుభవంలో ఉంది, మరొకటి మనకు భవిష్యత్తులో అనుభవంలోకి వస్తుంది. మనకు మన జీవితం అనేది తప్పనిసరి, అంతేకదా? (గురువుగారు నవ్వుతూ...) మరణం కూడా తప్పనిసరి కాబోతోంది. ఇప్పుడు జీవితం మీ చేతుల్లో ఉంది కాబట్టి జీవితం గురించి ఆలోచించండి.

భక్తుడు: *మనకు బాగా దగ్గరైన వ్యక్తి ఎంతో బాధపడుతుంటే, ఆ క్రమంలో వారికి సహాయం చెయ్యడానికి, ఆసరాగా నిలబడడానికి మేమేమైనా చెయ్యగలమా?*

గురువుగారు: అది మీకు ఆ వ్యక్తితో గల అనుబంధం మీద ఆధారపడి ఉంటుంది. మీరు అతనికి ఎలా సాయం చెయ్యాలో చెప్పే ప్రత్యేకమైన సిద్ధాంతమేమీ లేదు. అది వ్యక్తిగతమైనది. మీరు ఎలా సాయం చెయ్యాలనుకుంటున్నారు, ఎటువంటి సాయం చెయ్యాలనుకుంటున్నారు అనేది వ్యక్తికి వ్యక్తికీ మారుతూ ఉంటుంది. "ఆందోళనపడవద్దు" అని చెప్పడం కేవలం

మాటలు చెప్పడమే అవుతుంది, తద్వారా మీరు నిజానికి ఎటువంటి సాయం చెయ్యడంలేదు. మరణమనేది అనివార్యం. మరణభయం మీదే జీవితం మొత్తం ఆధారపడివుంది అంటారు. కానీ నేనలా చూడను. మానవ జీవితానికి, అస్తిత్వానికి ప్రాథమికమైనది – జీవితం పట్ల మనిషికి ఉండే ప్రేమ. మన జీవితాన్ని మనం ఎంతగా ప్రేమిస్తామంటే అది అంతమవుతుందనే ఆలోచనే మనకు చాలా భయాన్ని కలిగిస్తుంది. మనకు అంత ఇష్టమైన దానిపట్ల మనం జాగ్రత్త వహిస్తున్నామా లేక మనం భయపడే దాని గురించే (మరణం) ఆలోచిస్తున్నామా? మనం మన జీవితం గురించి పూర్తి జాగ్రత్త వహించి, పరిపూర్ణమైన ఆనందంతో జీవిస్తే మనం మరణం గురించి ఆందోళన చెందాల్సిన అవసరం లేదు. ఎందుకంటే అది ఎలాగూ తప్పదు. జీవించడమూ తప్పదు, మనం దీనిని కూడా తప్పించుకోలేము. ఎందుకు తప్పదు అంటున్నానంటే, చాలామందిని “మీరు ఎందుకు జీవిస్తున్నారు?” అని అడిగితే – వారు నిజాయితీగా చెప్పగలిగిన సమాధానం, “నేనింకా చనిపోలేదు కాబట్టి” అని. (గురువుగారు నవ్వుతూ...) మనం అటువంటి విచారకరమైన స్థితిలో ఉండకూడదు. మన జీవితానికి అర్థం, ప్రయోజనం, పరిపూర్ణత్వాన్ని తెలుసుకుందాం. అంతేగానీ తప్పనిసరిగా సంభవించేదాన్ని అంగీకరించడంకాదు.

ఇప్పుడు మన అనుభవంలో ఉన్న జీవితం మన చేతిలో ఉన్న పక్షివంటిది. భవిష్యత్తులో సంభవమయ్యే మరణమనేది పొదలో ఉన్న పక్షి వంటిది. మరణం గురించి మాట్లాడకుండా ముందు మన చేతిలో ఉన్న జీవితం గురించి జాగ్రత్తపడదాం. మన అనుభవంలో లేని మరణం గురించి మాట్లాడటం పొదచుట్టూ వెతకడంలా ఉంటుంది. జీవితం ఇప్పుడు ఇక్కడ ఉంది, అది మీ అనుభవం. దానిని ఉన్నతంగా చేసుకోవడమెలాగో, దాని నుండి ఎక్కువ ప్రయోజనం ఎలా పొందాలో ఆలోచించండి. మరణం గురించిన ఆలోచనలతో బాధపడుతున్న వారికి ఈ విషయాలు చెప్పండి. వారు మరణం గురించి ఆలోచించకుండా ఉండటానికి ఇది చక్కటి సహాయమవుతుంది.

భక్తుడు: *గురువుగారూ! మరణం కేవలం బాధను మాత్రమే కలిగించట్లేదు, జీవితతత్వాన్ని గురించి ప్రశ్నించుకునేలా, మన అనిశ్చితస్థితి గురించి ప్రశ్నించుకునేలా చేస్తోంది.*

గురువుగారు: నేను చెప్పేదీ అదే. అది ఆ ప్రశ్నను రేకెత్తించాలి. అటువంటి అనిశ్చిత పరిస్థితిలో మనం ఏం చేస్తున్నాం? అనేది ఆ తరువాత వచ్చే ప్రశ్న. ఎవరి మరణమైనా, ముఖ్యంగా మనకు దగ్గరవాళ్ళ మరణమైనా మనలో అటువంటి విచారణను కలిగించాలి.

భక్తుడు: *అంటే మనం మన జీవితంలో ఏం చేస్తున్నాం, సమయాన్ని ఎలా గడుపుతున్నాం అని (తరచి చూసుకోవాలని) మీ ఉద్దేశ్యమా?*

గురువుగారు: అవును అదే నా ఉద్దేశ్యం.

సాధారణమైన భావోద్వేగాల పరంగా చూస్తే ఎవరైనా మనకు ప్రియమైన వాళ్ళు చనిపోతే బాధపడటమనేది ఎంతో సహజం. కానీ మనం మరణిస్తే బాధపడేవాళ్ళు ఎవరు? మనం మరణిస్తే బాధపడటానికి కనీసం ఒక్కరినైనా మిగుల్చుకోవడం మంచిదా, కాదా? దానికోసం మనమేం చేస్తున్నాం?

భక్తుడు: *మృత్యుముఖంలో ఉన్నవారికి నేను ఇవ్వగలిగింది ఏమన్నా ఉందా?*

గురువుగారు: నాకు తెలిసినంతవరకు మనం చెయ్యగలిగింది బాబాను ప్రార్థించటమే. ఒకవేళ మీరు ప్రాపంచికమైన వస్తువుల గురించి అడుగుతున్నట్లయితే ఆ విషయాల గురించి నేను చెప్పలేను. ముఖ్యంగా మరణానికి దగ్గరగా ఉన్నవారికి వస్తుపరంగా ఏమిచ్చినా ఎటువంటి ప్రయోజనం ఉండకపోవచ్చు. అతనికి కావాల్సింది మరణాన్ని ఆనందంగా స్వీకరించగలగటం. కాబట్టి అతనికి ఆ సాయం చేయగలిగింది ఏమిటి? బాబా అనుగ్రహం! బాబాను ప్రార్థించండి. అతను సంతోషంగా మరణించడానికి ప్రార్థించండి. జీవించాలనుకునేవారిని ఆనందంగా జీవించేలా సాయం చెయ్యమని

ప్రార్థించండి. మీరూ ఆనందంగా ఉండాలని ప్రార్థించండి. కాబట్టి ప్రార్థించండి, ఎప్పుడూ ప్రార్థిస్తూనే ఉండండి. బాబా, బాబా, బాబా! పరిష్కారం అదే.

భక్తుడు: *గురువుగారూ! ఇప్పుడు నాకు 76 సంవత్సరాలు. నేను నా చివరి శ్వాస గురించి, చివరి ఘడియ గురించి ఎక్కువగా ఆలోచిస్తున్నాను. తుదిశ్వాస వరకు గురువు పాదాలు పట్టుకోవాలని, అప్పుడు ప్రాణాలు విడవాలని ఎక్కడో చదివాను. అలా చివరిలో ప్రాణం వదిలే విషయంలో నాకు కాస్త భయం కలుగుతోంది. దాని గురించి కాస్త వివరిస్తారా?*

గురువుగారు: అది మీకు భయాన్ని ఎందుకు కలిగిస్తోంది?

భక్తుడు: *ప్రాణాలు వదలడం భయం కలిగిస్తోంది.*

గురువుగారు: మరణభయం గురించి రమణమహర్షి సైతం చెప్పింది అదే. రమణులకు ఆత్మానుభవం కలిగినపుడు, ఆయనకు అనుభవమైంది మరణభయమే. ఎందుకంటే అక్కడ మనల్ని మనం కోల్పోతాం. మనం ఇన్నాళ్ళూ ఇష్టంతో అంటిపెట్టుకుని, పెంచి పోషించుకున్న మన గుర్తింపును (అహం) కోల్పోతాం. అది లేకుండా పోతుంది. మన దృష్టిలో అది మరణం. కానీ నిజానికి మరణం అంటే ఏమిటో మనకు తెలియదు, ఎందుకంటే మనం ఇప్పటిదాకా మరణించలేదు. కాబట్టి దానికి ఎలా భయపడతాము? ఏమో, మరణం జీవితం కన్నా అద్భుతంగా ఉండవచ్చు. ఎవరికి తెలుసు? కానీ మనం చావుకు ఎందుకు భయపడతామంటే మన దృష్టిలో చావంటే మనల్ని మనం కోల్పోవడం. అదే ఆధ్యాత్మికత అంటే కూడా. ఆధ్యాత్మికత కూడా, "నిన్ను నువ్వు తెలుసుకున్నప్పుడు నిన్ను నువ్వు కోల్పోతావు. నీ అహంకారం నశిస్తుంది, లేకుండా పోతుంది. నువ్వంటూ మిగలవు, అక్కడ కేవలం 'అది' మాత్రమే ఉంటుంది" అని చెప్తుంది. మన దృష్టిలో మరణానికి ఒక రకమైన నిర్వచనమది. రమణులు ఈ విషయాన్నే, "ఆత్మహత్యకై తెగిస్తున్న జీవుల్లారా, రండి! మరణించడానికి ఇక్కడ ఒక అద్భుతమైన మార్గం ఉంది, అరుణాచలానికి రండి" అని అరుణాచలపదికంలో చక్కగా వ్రాసారు. కాబట్టి గురువు పాదాలు పట్టుకోవడమంటే ఒకరకంగా మరణాన్ని కోరుకోవడం లాంటిదే.

కానీ మనకు భౌతికంగా మరణం సంభవించినప్పుడు మనం గురువు పాదాల చెంత ఉంటే అది చాలా ప్రశాంతంగా, నిశ్చింతగా, అద్భుతంగా ఉంటుంది. గురువు పాదాల దగ్గర మరణం మరణంలాగా ఉండదు.

భక్తుడు: *గురువుగారూ! మరణమంటే మేము భయపడటానికి కారణం మేము ఇంతకుముందు మరణించి ఉండటమా?*

గురువుగారు: ఆ విషయం మీకు గుర్తుందా? మీకది గుర్తుండదు. మీరు చనిపోవాలనుకోకపోవడానికి కారణం జీవించాలన్న మీ కోరిక.

భక్తుడు: *ఒకవేళ నాకది గుర్తు లేకపోతే, మరి ఎందుకని మరణానికి సంబంధించిన ఆలోచన ఎల్లప్పుడూ బాధతోనూ, దుఃఖంతోనూ కూడుకుని ఉంటోంది? అది సహజసిద్ధమైనది కాదా?*

గురువుగారు: జీవితంలో దుఃఖం, బాధ ఉన్నప్పటికీ కూడా మీరు జీవించాలి అనుకుంటారు. ఆ బాధలను పోగొట్టుకొని ఆనందంగా జీవించాలనుకుంటారు. మీకు నచ్చనిది జీవితం కాదు, మన జీవితం యొక్క నాణ్యత మాత్రమే. మీరు ఇంకోలా జీవించాలనుకుంటున్నారు – ఆనందంగా జీవించాలనుకుంటున్నారు. మీకు మీ జీవితం పట్ల ఉన్న ప్రేమ మీకు జీవించాలనిపించేలా చేస్తుంది. మూలమైనది ప్రేమ – భయంకాదు.

భక్తుడు: *గురువుగారూ! జ్ఞానధనులైన యోగులకు మరణానికి, జీవితానికి మధ్య వ్యత్యాసం ఉండదా? నేను నిసర్గ దత్తమహరాజ్ గురించి చెబుతున్నాను. ఆయన 1981లో దేహాన్ని వదలిపెట్టడానికి ముందు చేసిన ప్రసంగాలలో తాము దేహంతో ఉన్నా లేకపోయినా ఎటువంటి తేడా లేదని చెప్పారు. జీవన్మరణాలకు అతీతమైన ఆ స్థితిని పొందారు కాబట్టి తమకు జీవితంపట్ల ప్రత్యేకమైన ఆకర్షణేదీ లేదన్నారు వారు. ఈ విషయాన్ని విన్న కొంతమంది ఆశ్చర్యపోయారు. ఈ దృష్ట్యా*

చూస్తే ప్రేమకన్నా జ్ఞానం ప్రాథమికమైనదని చెప్పవచ్చా?

గురువుగారు: ఇక్కడ జ్ఞానమా, సత్యమా, ప్రేమా అన్నది ప్రశ్న కాదు. ఆయన తమ జీవితాన్ని ఎంతగానో ప్రేమించడం వలన ఆయన నిజమైన జీవితాన్ని పొందారు. మనమూ జీవితాన్ని ప్రేమిస్తాం కానీ మనకు నిజమైన జీవితం లభ్యంకాదు. ఆయన తమ జీవితాన్ని నిజంగా ప్రేమించారు, తత్ఫలితంగా నిజమైన జీవితాన్ని పొందారు. కాబట్టి ఆయన ప్రేమ పరిపూర్ణమైనది. ఒక్కసారి ప్రేమ పరిపూర్ణమైన తరువాత ఆయనకు జీవితాన్ని కోల్పోతామనే భయం కలగలేదు. జీవితం ఉన్నా లేకున్నా తామున్నామని, నిజమైన జీవితం ఉన్నదని ఆయనకు తెలుసు. మనకు ఆ విషయం తెలియదు కాబట్టి, "అయ్యో జీవితాన్ని కోల్పోతామేమో!" అని భయపడుతుంటాం. కానీ ఆయనకు ఆ భయంలేదు.

భక్తుడు: *అంటే, మరణం తరువాత కూడా తాముంటామని జ్ఞానికి తెలుసు.*

గురువుగారు: అవును.

భక్తుడు: *గురువుగారూ! నేను జీవితం యొక్క అశాశ్వతత్వాన్ని మరచిపోయి, నా జీవితానికి ఎప్పటికీ ముగింపు లేదన్నట్లుగా జీవిస్తున్నాను.*

గురువుగారు: నిజానికి ఇది ప్రతి ఒక్కరికీ వర్తిస్తుంది. ఈ అనిశ్చితి ఎప్పుడూ ఉంటుంది. కానీ దానిని ఎవ్వరూ గమనించరు. ఒకసారి శ్వాస తీసుకుని వదిలిపెట్టినప్పుడు మనం మరో శ్వాస తీసుకుంటామా లేదా అనే విషయం మనకు నిశ్చయంగా తెలియదు. ఊపిరి తీసుకోవడమనేది మనం ప్రయత్నపూర్వకంగానో లేక మన ఇష్టానుసారంగానో చేసేది కాదు. ఊపిరి తీసుకోవడమనేది మన ఇష్టప్రకారం చేసేదైతే, అది మన చేతుల్లో ఉంటే ఎవరూ ఊపిరితీసుకోవడం ఆపరు! అది వీలు కాదు. మనం అటువంటి నిస్సహాయస్థితిలో ఉన్నాం, కానీ మరో రకంగా చూస్తే అది ఎంతో చక్కని స్థితి. అది చూడటానికి నిస్సహాయతలా కనిపించినా, ఆ స్థితి చాలా హాయిగా ఉంటుంది. కాబట్టి దుఃఖాన్ని శ్వాసించి ఉక్కిరిబిక్కిరి కావడంకన్నా ప్రతి శ్వాసలో ఆ ఆనందాన్ని ఆస్వాదిద్దాం.

గురువుగారు: మీరు ఎంతో ఎంతో ఆనందంగా ఉండాలని – ఆ ఆనందాన్ని వ్యక్తం చేస్తూ మీ చుట్టూ ఉండే వాతావరణాన్ని, ఇతరులను ఆనందంగా ఉండేటట్లు చెయ్యాలని నేను కోరుకుంటాను. ఎంత ఆనందంగా ఉండాలంటే, మీరు ఒక్కరే ఆనందంగా ఉంటే సరిపోదు, మీ చుట్టుప్రక్కల వారందరూ కూడా ఆనందంగా ఉండాలి.

భక్తుడు: *గురువుగారూ! మా జీవితాలు మీరు చెప్తున్న దిశగా మారాయని ఇక్కడున్న ప్రతి ఒక్కరం చెప్పగలం, దానికోసం మేము చేసింది కూడా ఏమీ లేదు. అంతా మీ అనుగ్రహం, బాబా అనుగ్రహం. కానీ మేము చెయ్యగలిగింది ఏమైనా ఉందా?*

గురువుగారు: నేను మిమ్మల్ని ఏదో చెయ్యమని చెప్పడంలేదు. బాబా ఇచ్చిన దానిని, ఆయన ఇవ్వడానికి సిద్ధంగా ఉన్నదానిని అనుభవంలోకి తెచ్చుకుని ఆనందంగా ఉండమని చెబుతున్నాను. అంతే! నేను ఈ విషయం మీకు మళ్ళీ మళ్ళీ ఎందుకు చెబుతున్నానంటే మీ జీవితాలు ఒకే విధంగా, యాంత్రికంగా మారిపోయినట్లనిపిస్తోంది. జీవితంలోని (ఉత్సుకతను) థ్రిల్‌ను కోల్పోతున్నారు. యాంత్రికంగా తయారుకావద్దు. ప్రతిరోజూ ఓ క్రొత్త రోజు కావాలి, నిత్యనూతనం కావాలి. మీరు నిన్న లేనట్లుగా, రేపటికి మీరు ఉండనట్లుగా జీవించాలి. ఈరోజు, ఈ క్షణమే నిజమైన సత్యం, నిజమైన వాస్తవం. ఆనందంగా పరిపూర్ణమైన జీవితాన్ని జీవించండి. జీవితంలోని కళను ప్రేమించండి, కళాకారునిలా జీవించండి. జీవితాన్ని అలా ఆస్వాదించండి. నేను మీకు చెప్పినట్లు, మీకేదైనా సమస్య ఉంటే నాకు చెప్పండి. నేను చూసుకుంటాను. మీకు సమస్యలేవీ లేకపోతే ఆనందంగా ఉండండి. (గురువుగారు నవ్వుతూ...) ఇది మీకంత కష్టమైన విషయంలా అనిపిస్తోందా?

గురువుగారు: సద్గురువు పట్ల మనకు గల ప్రేమకు మూలకారణం జీవితం పట్ల మనకుండే ప్రేమ. మనం సాయిబాబానో, రమణమహర్షినో, అరుణాచలాన్నో లేదా మరెవరినైనా సరే ప్రేమిస్తున్నామంటే దానికి కారణం మనల్ని మనం ప్రేమించుకోవడమే. వాళ్ళు మన అస్తిత్వానికి, మన జీవితానికి – మనం ఎలా ఉండాలనుకుంటున్నామో దానికి సంపూర్ణమైన ప్రతిరూపంగా నిలుస్తారు కాబట్టే మనం వాళ్ళను ప్రేమిస్తాము. జీవం కోల్పోయిన మన జీవితం యొక్క ప్రస్తుత స్థితి మనకు నచ్చదు. జీవితం పరిపూర్ణంగా అనుభవమయ్యే ఒకానొక స్థితికి సద్గురువు ప్రతిరూపంగా నిలుస్తారు. కాబట్టి జీవితం పట్ల మనకు గల ప్రేమే సద్గురువు పట్ల ఆకర్షణగా (ఇష్టంగా) వ్యక్తమవుతుంది. మనం మన జీవితాన్ని నిజంగా ప్రేమిస్తూ, అందులోని ప్రతిదీ జీవితమేనని తెలుసుకుంటే, మనం జీవితం మొత్తాన్ని ప్రేమిస్తాం. అప్పుడు ప్రతిదీ మన జీవితం యొక్క విస్తృత భాగంగా మారుతుంది. కాబట్టి ఒకవిధంగా సాయిబాబా మన జీవితానికి విస్తృతరూపమవుతారు. (గురువుగారు నవ్వుతూ...)

"శరశ్చంద్రికలు" గతసంచికల కొరకు *http://saipatham.saibaba.com/*
శ్రీసాయిబాబా సచ్చరిత్ర, ప్రబోధాలను సమగ్రంగా దర్శించడానికి *www.saibaba.com* ను సందర్శించండి.